

DRUHÁ KAPITOLA

Sieň Svätyne bola len sotva čosi viac ako ponurá putika, hoci rozľahlá. Vošli by sa do nej štyri Berdine krčmy. Páchla rozliatym pivom, vlhkou slamou a bujarosťou. Jej štyri steny lemovali stĺpy a bola osvetlená pochodňami a lampášmi. Vysoký strop bol sčernetý od sadzí. Uprostred stál obrovský, hrubo opracovaný a často používaný drevený stôl. Na ňom aj v mohutných pästiach nad ním trónili cínové poháre.

Vodcovia Vendy.

S Kadenom sme sa držali v tieni pod stĺpmi, zatiaľ čo vodcovia zdravili *chievdara* a jeho pobočníkov bezuzdnými výkrikmi a plieskaním po chrbte. Núkali sa poháre, rozdávali sa prichádzajúcim spolu s výkrikmi, aby niekto priniesol ďalšie pivo. Videla som Ebena, menšieho ako niektorí chlapi, ktorí tu pracovali ako sluhovia, keď zodvihol cínový pohár k perám rovnako ako všetci navrátilci. Kaden ma ochranársky postrčil za svoj chrbát, ale ja som si aj tak ďalej prezerala miestnosť. Snažila som sa zahliadnuť Komizara, aby som bola pripravená na to, čo ma čaká. Niektorí chlapi boli obrovskí ako Griz – aj väčší. A ja som žasla nad tým, aké tvory, ľudské i zvieracie, táto čudesa krajina rodí. Sústredila som pohľad na jedného z nich. Každé slovo zavrčal a prisluhujúci chlapi ho obiehali úctivými obľúkmi, aby si od neho udržiavali bezpečnú vzdialenosť. Napadlo mi, že to bude Komizar, ale videla som, ako sa aj Kadenov pohľad kľže po miestnosti, a po tom statnom hromotlkovi iba ľahostajne prešiel.

„To je Rada miestodržiteľov,“ ozval sa, akoby mi čítal myšlienky. „Vládnu nad provinciami.“

Venda má provincie? A nejakú hierarchiu okrem nájomných zabijakov, nájazdníkov a Komizarovej železnej päste? Miestodržiteľia sa odlišovali od vojakov a sluhov čiernymi kožušinovými pláštikmi na pleciach, ozdobenými bronzovou sponou v tvare vycerených zvieracích zubov. Muži v nich pôsobili ešte mohutnejším a hrozivejším dojmom.

Lomoz sa zmenil na ohlušujúci hurhaj, ktorý sa odrážal od kamenných stien a nepokrytých dlážok. Zvuky tu absorbovala iba kopa slamy v rohu miestnosti. Chlapci postavili káry s koristou pozdĺž jedného radu stĺpov a miestodržiteľia sa vrhli na hromady, dvíhali kordy, poťažkávali ich, zotierali z nich zaschnutú krv do kožených chráničov na svojich predlaktiach. Skúmali ich ako tovar pri stánkoch na trhu. Videla som, ako jeden z nich zodvihol kord s rukoväťou vykladanou červeným jaspisom. Waltherov kord. Noha mi mimovoľne vykročila vpred, ale zarazila som sa a primala sa cúvnuť. *Ešte nie.*

„Počkaj tu,“ zašepkal Kaden a vystúpil z tieňov. Ja som sa prisunula bližšie k stĺpu a snažila sa zorientovať. Videla som tri tmavé chodby, ktoré ústili do Siene, teda okrem tej, po ktorej sme prišli. Kam vedú? Sú strážené rovnako ako tá naša? A čo je najdôležitejšie, vedie niektorá z nich k Rafemu?

„Kde je Komizar?“ spýtal sa Kaden po vendsky. Neoslovil nikoho konkrétneho, jeho hlas sotva prehlušil vravu.

Jeden miestodržiteľ sa otočil, potom ďalší. Sieň náhle stíchla. „Je tu zabijak,“ ozval sa čísi hlas na druhom konci.

Nastala rozpačitá odmlka. Potom jeden z menších miestodržiteľov, zavalitý muž s množstvom ryšavých vrkôčikov, ktoré mu splývali na plecيا, vykročil ku Kadenovi a roztvoril náruč, aby ho privítal doma. Hluk opäť začal silnieť, ale zostával citelne tlmenejším, a ja som sa začudovala, aký vplyv má na nich Kadenova prítomnosť. Pripomenulo mi to Malichovo správanie k nemu počas tej dlhej cesty cez Cam Lanteux. Z očí mu sálala krvilačnosť, fyzicky na tom boli podobne, a predsa vždy ustúpil, keď prišlo ku konfliktu.

„Už sme to Komizarovi oznámili,“ odpovedal mu guvernér, ktorý ho uvítal. „Ale či príde... totiž, je práve zaneprázdnený...“

„Návštevou,“ dodal Kaden.

Miestodržiteľ sa zasmial. „Presne tak. Taká návšteva by ma tiež potešila.“

Postupne k nim prišli aj ďalší vládcovia provincií a ten s nosom ako skoba ponúkol Kadenovi pohár. Privítal ho doma a zo žartu pokarhal, že bol tak dlho *na výlete*. Ďalší sa pridali a zažartovali, že Kaden trávi viac času mimo Vendy ako v nej.

„Idem tam, kam ma Komizar pošle,“ odvetil Kaden.

Ďalší miestodržiteľ, veľký ako býk a s rovnako mohutnou hrudou, zdvihol pohár na prípitok. „Tak ako my všetci,“ vyhlásil, zaklonil hlavu a dlho sa napil. Pivo mu stekalo okolo kútikov úst po brade a kvapkalo na podlahu. Takže aj tento mohutný obor tancuje, ako Komizar píska, a nehanbí sa to priznať.

Rozprávali sa iba po vendsky, ale rozumela som im takmer všetko. Teraz som už z vendštiny dávno vedela oveľa viac ako jediné slovo. Týždne cesty cez Cam Lanteux, počas ktorých som bola neustále vystavená ich jazyku, vyliečili moju nevedomosť.

Keď im Kaden odpovedal na otázku o svojej ceste, zaujal ma ďalší miestodržiteľ, ktorý vytiahol z káry jemne opracovaný bandalír a pokúsil sa ho natiahnuť na svoj mohutný pás. Zakrútila sa mi hlava, prišlo mi nevoľno, v mojich žilách vzkypela zúrivosť. Zatvorila som oči. *Ešte nie. Nenechaj sa zabíť po prvých desiatich minútach. Na toto bude čas neskôr.*

Zhlboka som sa nadýchla, a keď som opäť otvorila oči, všimla som si tvár v tieni. Nieкто ma pozoroval z druhej strany siene. Nedokázala som sa odvrátiť. Do tváre mu dopadal iba odlesk svetla. Jeho temné oči boli bez výrazu a zároveň podmanivé – ako oči vlka prenasledujúceho korisť, takého sebavedomého, že sa neponáhľá so skokom. Nenútené sa opieral o stĺp. Bol mladší ako miestodržiteľ, tvár mal hladkú, okrem tenkej línie brady a starostlivo upravených fúzikov pod nosom. Tmavé vlasy mal rozstrapatené, vlnili sa mu až tesne ponad plecia. Nemal kožušinový plášť guvernérova ani koženú vestu vojáka, iba jednoduché hnedé nohavice a voľnú bielu halenu, a rozhodne sa neponáhľal nikoho obslúžiť, takže to nebol ani sluha. Jeho zrak zo mňa skĺzol, akoby sa už nudil, a prebehol po ostatných v sieni, po miestodržiteľoch rabujúcich v hromadách na kárach

a špliechajúcich okolo seba pivo. A po Kadenovi. Videla som, ako sa pozerá na Kadena.

V bruchu sa mi rozliala horúčava.

On.

Vy kročil spoza stĺpov doprostred miestnosti, a ja som od prvého kroku vedela, že sa nemýlim. Toto bol Komizar.

„Vitajte doma, kamaráti!“ zvolal. Sieň okamžite stíchla. Všetci sa za tým hlasom obrátili aj Kaden. Komizar pomaly kráčal rozľahlým priestorom a všetci mu ustupovali z cesty. Vyšla som z tieňa a postavila sa vedľa Kadena. Ozvalo sa tiché užasnuté zašumenie.

Komizar sa zastavil niekoľko krokov pred nami. Mňa ignoroval a chvíľu civel na Kadena, kým sa k nemu konečne naklonil s priateľským objatím na privítanie.

Keď ho pustil a ustúpil, chladný prázdny pohľad obrátil ku mne. Nemohla som uveriť, že toto je on. Tvár mal hladkú a bez vrások, mohol byť o trochu starší než Walther, skôr ako Kadenov starší brat než obávaný vodca. Nevyzeral ako hrôzostrašný Drak z Piesne Vedy, ten, ktorý pije krv a kradne sny. Bol iba priemerne vysoký a nebol na ňom nič desivé, až na ten neuhýbajúci pohľad.

„Čo je toto?“ spýtal sa takmer rovnako bezchybnou morrighančinou, akou hovoril Kaden, a kývol smerom ku mne hlavou. Hráč. Vedel veľmi dobre, kto som, a chcel si byť istý, že budem rozumieť každému slovu.

„Princezná Arabella, Prvá dcéra Morrighanu,“ odpovedal Kaden.

Miestnosťou prebehlo ďalšie tlmené zašumenie. Komizar sa zasmial. „Toto? Princezná?“

Pomaly okolo mňa prešiel, akoby neveriacky si obzeral moju špienu, moje handry. Zastavil sa pri mojom boku, kde mi roztrhané šaty obnažili plece a bolo vidieť kavah. Ticho poznamenal *hmm*, akoby ho to jemne pobavilo, a prešiel mi prstom po celej dĺžke ruky. Naskočila mi husia koža, ale zdvihla som bradu, akoby nebol viac ako otravná mucha, ktorá okolo mňa bzučí. Komizar dokončil kruh, až mi zase hľadel do tváre. „Nič pôsobivé, však?“ zašomral. „Ale taká je väčšina kráľovských sopliakov. Sú asi takí úchvatní ako miska týždeň starej kaše.“

Ešte pred mesiacom by som na tú návnadu skočila, roztrhala ho na kusy niekoľkými vhodne zvolenými zúrivými slovami, ale teraz som ho chcela viac než uraziť. Vymenila som si s ním pohľad rovnako prázdny ako ten jeho, žmurknutie za žmurknutie. Komizar si pomädľil líniu starostlivo upravenej briadky chrbtom ruky a skúmal ma.

„Bola to dlhá cesta,“ vysvetlil Kaden. „A pre ňu tvrdá.“

Komizar nadvihol obočie, predstieral prekvapenie. „A zbytočne,“ poznamenal. Zvýšil hlas tak, aby ho počuli všetci v miestnosti, hoci jeho slová boli určené Kadenovi. „Náhodou si spomínam, že som ti prikázal podrezať jej hrdlo, nie priviesť ju sem ako domáceho maznáčika.“

Vo vzduchu zaiskrilo napätie. Nikto nezdvihol k perám pohár. Nikto sa nehýbal. Možno čakali, že Komizar vykročí ku káram, vezme kord a zotne mi hlavu z krku priamo tu v sieni, čo by v ich očiach bolo správne. Kaden sa mu vzoprel.

Ibaže medzi Kadenom a Komizarom bolo niečo, čomu som ešte celkom nerozumela. Nejaké puto.

„Má dar,“ oznámil Kaden. „Myslel som, že bude pre Vendu užitočnejšia živá ako mŕtva.“

Pri slove *dar* som videla, ako si sluhovia aj vodcovia medzi sebou vymieňajú rýchle pohľady, ale stále všetci mlčali. Komizar sa usmial, mrazivo i neodolateľne zároveň. Krk mi stýpol. Toto bol muž, ktorý dokázal ovládnuť miestnosť tým najľahším dotykom. Odhalil sa mi. Keď poznám jeho silu, môžem odhaliť aj jeho slabosti. Má ich každý. Aj tento obávaný Komizar.

„Dar!“ zasmial sa a obrátil sa k ostatným, akoby čakal, že sa k jeho smiechu pridajú. Pridali sa.

Obrátil sa zase ku mne, úsmev bol preč. Načiahol sa mi za rukou, skúmal rany, palcom ľahko prešiel po chrbte mojej dlane. „Má aj jazyk?“

Tentoraz to bol Malich, kto sa zachechtal. Pristúpil k stolu a tresol oň pohárom. „Ako brechajúca hyena.“

„A takisto zákerne hryzie,“ ozval sa *chievdar*. Vojaci si začali mrmlať.

„A predsa,“ Komizar sa ku mne obrátil, „stále mlčí.“

„Lia,“ zašepkal Kaden a štuchol do mňa rukou, „môžeš prehovoriť.“

Pozrela som naňho. To si myslí, že neviem? Naozaj si myslel, že mlčím preto, že ma varoval? Až príliš často ma umlčievali tí, ktorí si nado mnou uplatňovali nejakú moc. Ale nie tu. Môj hlas bude počuť, ale otvorím ústa, až keď mi to poslúži. Nedala som nič najavo ani slovami, ani výrazom. Komizar a jeho miestodržiteľia sa vôbec neodlišovali od davov, ktoré som videla tu v uliciach. Boli zvedaví. Naozajstná morrighanská princezná. Bola som ako vystavený tovar. Komizar chcel, aby som sa pred ním a jeho Légiou miestodržiteľov predviedla. Čakajú azda, že mi z úst začnú vypadávať drahokamy? Oveľa viac dúfali, že sa budú môcť vysmiať z mojich slov, tak ako z môjho zovňajška. Boli iba dve veci, ktoré muž v Komizarovom postavení očakával, vzdor alebo podliezanie, a ja som si bola celkom istá, že žiadna z nich by mojím vyhlídkam neprospeľa.

Pulz mi síce divoko vyletel hore, ale neodvrátila som pohľad. Pomaly som zažmurkala, akoby som sa nudila. *Vidíš, Komizar, už aj ja zvládam tvoje tiky.*

„Žiaden strach, priatelia,“ ozval sa a mávol rukou akoby nad mojím mlčaním. „Je množstvo ďalších vecí, o ktorých sa môžeme porozprávať. Napríklad o tomto všetkom!“ Ukázal na vyrovnaný rad kár a zasmial sa od radosti na toľkou hojnosťou. „Čože to tu máme?“ Vydal sa na jeden koniec radu, postupoval od jednej dvojkolky k druhej, prehŕňal sa v koristi. Všimla som si, že miestodržiteľia si síce lup poprezerali, ale z kár nič nezmislo. Možno vedeli, že musia nechať Komizara, aby si vybral ako prvý. Ten zdvihol sekerku, prešiel prstom po ostrí, prikývol, akoby to naňho urobilo dojem. Potom sa presunul k ďalšej káre, vytiahol z nej krátky mečik a švihol ním pred sebou. Jeho *sviúst* preťalo vzduch a vyslúžilo si pochvalné poznámky prizerajúcich sa. Komizar sa usmial. „Skvelá práca, *chievdar*.“

Práca? Povraždenie celej roty mladých mužov?

Komizar odhodil mečik späť a prešiel k ďalšej dvojkolke. „A čo to máme tu?“ Zalovil v koristi a vytiahol dlhý pás z kože. Waltherov bandalír.

Nie on. Ktokoľvek, len nie on. Cítila som, ako mi kolená zoslabli a z hrdla mi unikol tichý ston. Komizar sa ku mne obrátil a zdvihol bandalír do výšky. „Výnimočná remeselná práca, však? Pozrite sa na

tú révu.“ Prešiel prstami po remienku. „A tá koža, aká je mäkká. Vecička hodná princa, však?“ Zdvihol bandalír nad hlavu a navliekol si ho na trup, kým vykročil späť ku mne. „Čo myslíš, princezná?“

Do očí mi vhrkli slzy. A ja som pred ním hlúpo odryla svoje karty. Bola som stále taká ubolená z Waltherovej straty, že som nedokázala jasne uvažovať. Odvrátila som sa, ale chytil ma za bradu, jeho prsty sa mi zaborili do kože. Prinútil ma pozrieť sa naňho.

„Vidiš, princezná? Toto je moje kráľovstvo, nie tvoje, a mám možnosti, ako ťa prinútiť k reči, o akých sa ti ani nesnívalo. Keď rozkážem, budeš spievať ako kanárik s pristrhnutými krídlami.“

„Komizar.“ Kadenov hlas bol tichý a vážny.

Komizar ma pustil, usmial sa, nežne ma pohladil po líci. „Myslím, že princezná je po dlhej ceste unavená. Ulrix, odveď princeznú do cely, aby si mohla na chvíľu oddýchnuť, a my sa zatiaľ s Kadenom pozhovárame. Musíme prebrať veľa vecí.“ Pozrel sa na Kadena a z očí mu po prvý raz vyšľahol hnev.

Kaden sa na mňa pozrel, zaváhal, ale nebolo nič, čo by mohol urobiť. „Bež,“ vyzval ma. „Bude to dobré.“

Sotva sme sa dostali z Kadenovho dohľadu, stráža ma doslova ťahali po chodbe, manžety ich rukávov sa mi zarývali do kože. Stále som na tvári cítila tlak Komizarových prstov. Tam, kde sa mi zaborili do brady, mi trhalo pokožkou. Za pár krátkych minút dokázal vyslieďiť niečo, na čom mi hlboko záležalo, a využiť to tak, aby mi ublížil a tým ma oslabil. Obrnila som sa proti bitiu alebo bičovaniu, ale proti tomuto nie. Ten pohľad ma ešte pálil v očiach, bandalír môjho brata hrdo natiahnutý cez hrud' jeho nepriateľa v tom najkrutejšom výsmechu, s nádejou, že sa zosypem. A ja som sa zosypala.

Jedna nula pre Komizara. Vyhral nado mnou, nie mocou ani brutálnou silou, ale kradným, pozorným sledovaním. Musím sa naučiť správať rovnako.

Zdvihlo sa vo mne pobúrenie, keď ma stráža hrubo vláčili po chodbe a zrejme si vychutnávali, že majú vo svojej moci princeznú. Kým sa zastavili pri dverách, ruky som mala z ich zovretia zmeravené.

Odomkli a hodili ma do temnej miestnosti. Spadla som a odrela si kolená o kamennú podlahu. Zostala som ochromená a schúlená ležať na zemi a vdychovala som páchnuci zatuchnutý vzduch. Cez tri otvory vysoko na stene oproti mne sa dovnútra predierali tri tenké prúžky svetla. Keď si moje oči privykli na tmú, rozoznala som na zemi slamník s dierami, z ktorých vypadávala slama, malú trojnožku a vedierko. Ich cela bola zariadená tak, ako sa od barbarov dalo očakávať. Prižmúrila som oči a snažila sa v chabom svetle rozoznať niečo viac, ale potom som začula hluk. V rohu niečo zašuchotalo. Nebola som sama.

Niekoľko alebo niečo tu bolo so mnou.